

การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้รายวิชาการจัดการสินค้าระหว่างประเทศ
ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาคเรียนที่ 1/2567
วิชา โลจิสติกอุตสาหกรรม รหัส 31401-1001
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ระดับ ปวส.1/1-2 แผนกการจัดการโลจิสติกส์และซัพพลายเชน
วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย

โดย
นางสาวอัปสรณ์ แซเฮอ
ตำแหน่ง ครูอัตราจ้าง

แผนกการจัดการโลจิสติกส์และซัพพลายเชน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

ชื่องานวิจัย	การศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาโลจิสติกอุตสาหกรรม รหัส 31401-1001 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับ ปวส.1 กลุ่ม 1-2 แผนกวิชาการจัดการโลจิสติกส์ วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวอัปสรณ์ แซ่เฮอ
ชื่อสถานศึกษา	วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย
ปีที่วิจัย	พ.ศ.2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้วัตถุประสงค์

1. เพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศที่นำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุผล สำเร็จตามเป้าหมาย
2. เพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศที่นำไปใช้ในการกำหนดกลยุทธ์การจัดการเรียนการสอน สำหรับ ผู้เรียนให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับ ปวส.1 กลุ่ม 2 จำนวน 5 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย จังหวัดระยอง ดำเนินการสอนวิชาโลจิสติกส์และซัพพลายเชน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็นสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

การวิจัย การศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาโลจิสติกอุตสาหกรรม ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ชั้นปีที่ 1 แผนกการจัดการโลจิสติกส์ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนโดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับดีมาก คือ มีพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอและตั้งใจเรียน ทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง และการวางแผนการเรียน

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้เพราะได้รับความกรุณาจากผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการทุกฝ่าย ที่ให้ความกรุณาในการให้คำปรึกษา และการพัฒนาเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ พฤติกรรมของผู้เรียน

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รายงานการวิจัยฉบับนี้คงเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการ พัฒนาคุณภาพของ นักเรียน นักศึกษา ตลอดจนบุคลากรทางการศึกษาของวิทยาลัยเทคนิคตราด เพื่อ เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ครั้งต่อไป

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญตาราง.....	ง
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
สมมุติฐานในการวิจัย.....	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
แนวความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม.....	3
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	9
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	9
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	9
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	9
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	9
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	10
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	11
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	12
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	12
สรุปผล.....	12
อภิปรายผล.....	12
บรรณานุกรม.....	13
ภาคผนวก.....	14
ประวัติผู้วิจัย.....	16

สารบัญตาราง

ตาราง

หน้า

พฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา.....11

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของการวิจัย ตามที่วิทยาลัยเทคนิควัยวัย ได้มอบหมายให้คณะครูอาจารย์ที่สอน ได้จัดทำงานวิจัยในชั้น เรียน เพื่อเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้และเป็นบทบาทที่สำคัญของครูในยุคนี้การวิจัยในชั้นเรียนเป็น การวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นการวิจัยที่นำผลที่ได้ไปพัฒนาอย่างต่อเนื่องตามจุดข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในกระบวนการเรียนการสอน ที่จะสามารถทำให้ลูกศิษย์ที่เรา กำลังสอนนั้น เกิดการเรียนรู้ การเรียนรู้ไม่ได้หมายถึงการที่เขาตอบคำถามที่เราถามได้เท่านั้น แต่หมายถึงการที่เขา รู้ว่าสิ่งที่เขากำลังเรียนคืออะไร สามารถใช้ความรู้ที่มีอยู่แล้วมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่เรากำลังสอน หรือไม่ และสามารถนำสิ่งที่เราสอนไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่นๆ ได้หรือไม่ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ ผู้เรียนต้องทำเอง ครูไม่สามารถจะช่วยให้เขาได้สิ่งที่ครู จะทำได้คือ ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำสิ่ง ดังกล่าว โดยสร้างบรรยากาศการเรียนที่เอื้อกับสิ่งเหล่านี้การสร้างบรรยากาศในการเรียนเพื่อช่วยให้ ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ คือ ต้องทำให้ผู้เรียน เรียนอย่างกระตือรือร้น (active learning) และ ตระหนักว่าตนกำลังเรียนอะไรอยู่ ครูจะสามารถสร้างบรรยากาศแบบนี้ได้จาก การจัดชั้นเรียน การสร้างแบบเรียนและกิจกรรมในห้องเรียน และการหาเครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พูดถึงสิ่งที่เรียน ออกมาเพื่อ จะได้รับรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ (self - awareness) เช่น การเขียนไดอารี่ที่พูดถึง การเรียน ปัญหาที่พบ และสิ่งที่ได้เรียนการจัดชั้นเรียน ควรจะให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานกลุ่ม เพื่อที่จะได้แลกเปลี่ยนความรู้และความ คิดเห็นกับเพื่อน การสร้างแบบเรียนและกิจกรรมในห้องเรียน ควรจะให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเลือกกิจกรรม เลือกการบ้าน และเลือกกลุ่มคนที่เขาอยากจะทำกิจกรรมในห้องเรียนด้วย ผู้เรียนควรจะรู้ว่าเขาถูกคาดหวังให้ เรียนอะไรในวิชานั้น เพื่อจะได้รู้ว่า วิธีการเรียนที่เขาเรียนเหมาะสมหรือไม่ และเขาบรรลุเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้หรือไม่

ครูควรจะคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนว่า เด็กในชั้นมีความสามารถ ความชอบ และ มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน ถ้าหากกำหนดให้เด็กทำงานแบบเดียวกัน คนทุกคนจะเกิดการ เรียนรู้ไม่เท่ากัน นอกจากนี้ ครูควรจะให้ความสำคัญกับการสอนให้เด็กตระหนักว่าเขา กำลังเรียนอะไร และเรียนอย่างไรไดอารี่เป็นสิ่งที่ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถบันทึกกระบวนการเรียน งานที่เขาทำและ ยังใช้เป็นสื่อที่ครูกับเด็กจะติดต่อสื่อสารกันโดยไม่ จำเป็นต้องนำเรื่องนั้นเข้ามาพูดในห้องเรียน การ เขียนไดอารี่จะช่วยให้ผู้เรียนได้คิดย้อนไปถึงกระบวนการที่เขา เรียนรู้แล้วเขียนบรรยายออกมา (Reflective)

การที่เขาต้องเขียนบรรยายถึงวิธีการและขั้นตอนในการเรียน จะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึง กระบวนการ การเรียนรู้ข้อดีและข้อด้อยของตัวเอง ซึ่งจะทำให้เขารู้ตัวและปรับปรุงตัวได้และยังทำ ให้เขารู้ว่ากำลังเรียนอะไร การศึกษางานวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรม การเรียน วิชานวัตกรรม และซัพพลายเชน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์อันจะมีต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษา พฤติกรรมของผู้เรียนไปปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น และส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้ใฝ่ในการศึกษาหา ความรู้ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชาการจัดการสินค้าระหว่างประเทศ ของนักศึกษา ระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ประจำปี ภาคเรียน 1/2567

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศที่นำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุผล สำเร็จตามเป้าหมาย
2. เพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศที่นำไปใช้ในการกำหนดกลยุทธ์การจัดการเรียนการสอน สำหรับ ผู้เรียนให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสูง ปีที่ 1 จำนวน 5 คน
2. พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสูง ปีที่ 1 แผนกวิชาการจัดการโลจิสติกส์และซัพพลายเชน วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 1 มิถุนายน 2567 ถึง 1 กรกฎาคม 2567
4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุและระดับการศึกษาครั้งสุดท้าย
 - 4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเรียน

สมมุติฐานในการวิจัย

นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับ ดี

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่ศึกษาสำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือ มัธยมศึกษาตอนปลาย

วิทยาลัย หมายถึง วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 แผนกโลจิสติกส์ และ ชัพพลายเชน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. แนวความคิดพฤติกรรม
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม

ความหมายพฤติกรรม

พฤติกรรม (Behavior) คือ กริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกิริยาโต้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้า (Stimulus) หรือสถานการณ์ต่าง ๆ อาการแสดงออกต่าง ๆ เหล่านั้น อาจเป็นการเคลื่อนไหวที่สังเกต ได้หรือวัดได้ เช่น การเดิน การพูด การเขียน การคิด การเต้นของหัวใจ เป็นต้น ส่วนสิ่งเร้าที่มา กระทบแล้วก่อให้เกิดพฤติกรรมก็อาจจะเป็นสิ่งเร้าภายใน (Internal Stimulus) และสิ่งเร้าภายนอก (External Stimulus) สิ่งเร้าภายใน ได้แก่ สิ่งเร้าที่เกิดจากความต้องการทางกายภาพ เช่น ความหิว ความกระหาย สิ่งเร้าภายในนี้มีอิทธิพลสูงสุดในการกระตุ้นเด็กให้แสดงพฤติกรรม และเมื่อเด็ก เหล่านี้โตขึ้นในสังคม สิ่งเร้าภายในจะลดความสำคัญลง สิ่งเร้าภายนอกทางสังคมที่เด็กได้รับรู้ใน สังคมจะมีอิทธิพลมากกว่าในการกำหนดว่า บุคคลควรจะ แสดงพฤติกรรมอย่างไรต่อผู้อื่น สิ่งเร้าภายนอก ได้แก่ สิ่งกระตุ้นต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่สามารถสัมผัสได้ด้วยประสาททั้ง ๕ คือ หู ตา คอ จมูก การสัมผัสสิ่งเร้าที่มีอิทธิพลที่จะจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ได้แก่ สิ่งเร้าที่ทำให้บุคคล เกิดความพึงพอใจที่เรียกว่า การเสริมแรง (Reinforcement) ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ๒ ชนิด คือ การ เสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่พอใจทำให้บุคคลมีการแสดงพฤติกรรม เพิ่มขึ้น เช่น คำชมเชย การยอมรับของเพื่อน ส่วนการเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่ไม่พอใจหรือไม่พึงปรารถนานำมาใช้เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาให้น้อยลง เช่น การ ลงโทษเด็กเมื่อลักขโมย การปรับเงินเมื่อผู้ขับขี่ยานพาหนะไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีผู้ให้ความหมายคำว่า “พฤติกรรม” ไว้หลาย ประการซึ่งมีทั้งที่คล้ายกันหรือแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

โสภา ชูพิกุลชัย (2521 : 82) ได้ให้ความหมายไว้ว่า กระทำหรือกิจการต่าง ๆ ของมนุษย์หรือ สิ่งมีชีวิต กระทำลงไปหรือแสดงออกด้วยกิริยา ความคิด เช่น การกิน การนอน การเดิน การพูด แสดง ความรู้สึก ความคิดเห็น เป็นต้น สิ่งที่ได้แสดงออกมานั้น สามารถสังเกต และใช้เครื่องมือทดสอบได้

ชุตา จิตพิทักษ์ (2525 : 25) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำของ บุคคลไม่เฉพาะ แสดงปรากฏออกมาภายนอกเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคล สังเกตเห็นไม่ได้โดยตรง เช่น คุณค่า ที่เขายึดถือเป็นหลักในการประเมินสิ่งต่าง ๆ ทักษะคติหรือเจตคติที่ 4 เขามีต่อสิ่งต่าง ๆ ความคิดเห็น ความเชื่อ รสนิยม และสภาพจิตใจ ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะของ บุคลิกภาพของบุคคลที่กำหนดพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2526 : 45) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง สิ่งที่บุคคล กระทำ แสดงออก ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่สามารถสังเกตได้ หรือได้ยิน อีกทั้งวัดได้ ตรงกันด้วยเครื่องมือที่เป็นวัตถุวิสัย ไม่ว่าการแสดงออก หรือ การตอบสนอง นั้น จะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอก ร่างกาย

สุดาวรรณ ชันธมิตร (2538 : 56) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง ปฏิบัติหรือ การแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นไปโดยไม่รู้สึกตัว หรือมีการตรึงตรองมาอย่างดีแล้ว โดยมีความรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติเป็นตัวก่อให้เกิดแสดงออกมาโดยที่บุคคลอื่นที่อยู่รอบ ๆ จะ สังเกตการณ์กระทำนั้นได้ หรือไม่ก็ตาม ซึ่งสามารถใช้เครื่องมือทดสอบวัดได้

จากความหมายที่นักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำที่แสดงออกของบุคคลที่กระทำตอบสนองสิ่งกระตุ้นซึ่งการกระทำที่แสดงออกมา นั้นมีทั้งที่พึงประสงค์ และไม่พึงประสงค์ พฤติกรรมหรือการแสดงออกนั้นสามารถวัดได้ทั้งนี้เป็นการ แสดงออกที่สังเกตได้และสังเกต ไม่ได้

องค์ประกอบของพฤติกรรม

Cronbach (อ้างอิงใน สุดาวรรณ ชันธมิตร. 2538 : 11) ได้อธิบายว่าพฤติกรรมมนุษย์มี องค์ประกอบ 7 ประการ ได้แก่

1. ความมุ่งหมาย (Goal) เป็นความต้องการหรือวัตถุประสงค์ที่ทำให้เกิดกิจกรรมที่คนต้องทำ กิจกรรม เพื่อตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้นของกิจกรรมบางอย่างก็ให้ความพอใจหรือสนองความต้องการได้ทันทีแต่ ความต้องการหรือวัตถุประสงค์บางอย่างก็ต้องใช้เวลาจนจึงจะสามารถบรรลุผล สมความต้องการหลาย ๆ อย่าง ในเวลาเดียวกันและมักจะต้องเลือกสนองความต้องการที่รีบด่วนก่อน และสนองความต้องการที่ห่างออกไปใน ภายหลัง

2. ความพร้อม (Readiness) หมายถึง ระดับวุฒิภาวะ หรือความสามารถที่จำเป็นในการทำ กิจกรรม เพื่อสนองความต้องการ คนเราไม่สามารถสนองความต้องการได้หมดทุกอย่างความต้องการ บางอย่างอยู่นอกเหนือความสามารถของเขา

3. สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ
4. การแปลความหมาย (Interpretation) ก่อนที่คนเราจะทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งลงไป เราจะต้องพิจารณาสถานการณ์เสียก่อนแล้วตัดสินใจเลือกวิธีที่คาดว่าจะได้ความพอใจมากที่สุด
5. ตอบสนอง (Response) เป็นพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการโดยวิธีการที่ได้เลือก แล้วในขั้นแปลความหมาย
6. ผลที่ได้รับหรือผลที่ตามมา (Consequence) เมื่อทำกิจกรรมแล้วย่อมได้รับผลการกระทำนั้น ผลที่ได้รับอาจจะตามที่คาดคิดไว้ (Confirm) หรืออาจตรงกันข้ามกับความคาดหมาย (Contradict) ได้
7. ปฏิกริยาต่อความคาดหวัง หากคนเราไม่สามารถสนองความต้องการได้ก็กล่าวได้ว่า เขา ประสบกับความผิดหวัง ในกรณีเช่นนี้เขาอาจจะย้อนกลับไปแปลความหมายของสถานะเสียใหม่และ เลือกวิธีการตอบสนองใหม่ก็ได้

สิ่งที่กำหนดพฤติกรรมมนุษย์

จากความหมายและองค์ประกอบของพฤติกรรมดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการแสดงของ พฤติกรรม ต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นจะต้องมีสิ่งที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ซึ่งจะทำให้การแสดงออกของ พฤติกรรมของมนุษย์แต่ละบุคคลแตกต่างกันไป ดังนั้น ควรเข้าใจถึงสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมมนุษย์ ดังต่อไปนี้

ซุดา จิตพิทักษ์(อ้างอิงจาก สุดาวรรณ. 2538 : 13) กล่าวว่า สิ่งที่กำหนดพฤติกรรมมนุษย์มี หลายประการ ซึ่งอาจจะแยกได้ 2 ประเภท คือ

1. ลักษณะนิสัยส่วนตัว ได้แก่ ความเชื่อ หมายถึง การที่บุคคลคิดถึงอะไรก็ได้ในแง่ของ ข้อเท็จจริง ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องถูกหรือผิดเสมอไป ความเชื่ออาจมาจากการเห็นการบอกเล่า การอ่าน รวมทั้งการคิดขึ้นมาเอง
2. กระบวนการอื่น ๆ ทางสังคม ได้แก่ สิ่งที่กระตุ้นพฤติกรรม (Stimulus Object) และ ความเข้มข้นของสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม ลักษณะนิสัยของบุคคล คือ ความเชื่อ ทศนคติบุคลิกภาพ มี อิทธิพลต่อพฤติกรรม ก็จริง แต่พฤติกรรมจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม

สุชา จันทรเฒ (2536 : 86) สิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์มีดังนี้

1. ความเชื่อ คือ การที่บุคคลยอมรับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งความคิดของเราอาจจะถูกต้อง หรือไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงก็ได้ความเชื่อเป็นสิ่งที่หักห้ามได้ยาก และมีอิทธิพลต่อบุคคลมาก บุคคลใดมีความเชื่ออย่างใด ก็จะมีพฤติกรรมเป็นไปตามความเชื่อของเขา
2. ค่านิยม เป็นเครื่องชี้นำพฤติกรรมของบุคคลว่าอะไรเป็นจุดมุ่งหมายของชีวิต ค่านิยมอาจ มาจากการอ่าน คาบอกล่าหรือคิดเองก็ได้
3. บุคลิกภาพ เป็นลักษณะของแต่ละบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น

4. สิ่งที่มากระตุ้นพฤติกรรม (Stimulus Object) สิ่งที่มากระตุ้นพฤติกรรมนี้จะเป็นอะไรก็ได้ เช่น ความสวย ความหิว อาหาร ฯลฯ สิ่งที่มากระตุ้นพฤติกรรมอย่างหนึ่งก็อาจมีพลังกระตุ้น พฤติกรรมของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน

5. ทศนคติหมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของ หรือสถานการณ์ ต่าง ๆ เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคล ทศนคติจึงเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาซึ่งขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ๆ ที่บุคคลได้รับ

6. สถานการณ์หมายถึง สภาพแวดล้อมหรือสภาวะที่บุคคลกำลังจะมีพฤติกรรม โดยสรุป พฤติกรรมเกิดจากการแสดงออกทางความรู้สึก อารมณ์ทัศนคติค่านิยม ความเชื่อ หรือการเลียนแบบ ที่แสดงออก ทั้งมองเห็นและไม่สามารถมองเห็นได้พฤติกรรม นอกจากนั้นแล้วสิ่งที่ กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์คือ ลักษณะนิสัยส่วนตัว และกระบวนการอื่นของสังคม เป็นสำคัญ

ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้

1. ความหมายของพฤติกรรมการเรียนรู้

สมพร สุทัศน์(2531 : 3) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเรียนรู้หมายถึง การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม และนิสัยต่าง ๆ อันเนื่องมาจากประสบการณ์ความรู้ทักษะ และความคาดหวังต่าง ๆ

จินตนา สุขมาก (2536 : 5) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเรียนรู้หมายถึง การเปลี่ยนแปลง ปฏิกริยาตอบสนองหรือพฤติกรรม อันเนื่องมาจากบุคคลได้มีประสบการณ์ในขณะที่บุคคลนั้นมี สติสัมปชัญญะอันสมบูรณ์ แต่บางครั้งอาจเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวก็ได้

บรรพต สุวรรณประเสริฐ (2544 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Hilgard. 1975 : 194) ได้ให้ ความหมายไว้ว่า การเรียนรู้คือ กระบวนการเปลี่ยนแปลงของกิจกรรม โดยการแสดงปฏิกริยา ตอบสนองต่อสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง จากความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายได้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง เป็น การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามสูงสุด และวิธีการเรียน เป็นวิธีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าด้านการเรียนการสอนของนักศึกษาที่มีต่อการเรียน

2. องค์ประกอบของการเรียน

กฤษณา ศักดิ์ศรี(2530 : 481 - 482) สรุปว่า “การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องประกอบด้วย องค์ประกอบทั้ง 4 เป็นอย่างน้อย ได้แก่แรงขับ สิ่งเร้า การตอบสนอง และส่งเสริมแรง”

สงัด อุทรานันท์(2532 : 42) กล่าวว่า “องค์ประกอบของผู้เรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้ ได้แก่ ความสามารถทางสติปัญญา อัตราการเรียน ลักษณะการเรียน และประสบการณ์เดิม”

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของการเรียนรู้ได้แก่องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน เช่น สติปัญญา สุขภาพร่างกาย จิตใจ ลักษณะวิธีการสอน ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ครูสอน และความมานะ พยายามในการ

เรียน นอกจากองค์ประกอบเหล่านี้ ผู้เรียนควรจะต้องได้รับการแนะแนวเกี่ยวกับ พฤติกรรมการเรียนที่ดีอย่าง ถูกต้อง เพื่อความสำเร็จในการเรียน

3. พฤติกรรมการเรียนและวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ

วอลตัน (ฉันทนา กล่อมจิต, กอบพร อินทรตั้ง และวิลาวัลย์จตุรธารง. 2543 : 9 ; อ้างอิงมาจาก Walton Paul. 1974) ได้กล่าวถึงนักศึกษาที่มีประสบความสำเร็จในการเรียนมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. มีเป้าหมายในการศึกษา
2. รู้สึกอยู่เสมอว่าการศึกษาในสถาบันเป็นโอกาสเฉพาะ ส าหรับพัฒนาทางสติปัญญา และ ใช้โอกาสนี้ให้เกิดประโยชน์
3. มีทักษะการเรียนที่ดี
4. มีความพากเพียรพยายามเพื่อความสำเร็จและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ควรประกอบด้วย

1. การรู้จักแบ่งเวลาและใช้เวลาให้เป็นประโยชน์
2. การฝึกให้มีทักษะในการอ่าน
3. การฟังและจดจำคำบรรยาย
4. การหาความรู้เพิ่มเติม
5. การเตรียมตัวสอบ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเรียนที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง และค้นพบข้อความด้วยตนเอง แต่พึงการมีปฏิสัมพันธ์กับครูและเพื่อนหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว รวมทั้ง อาศัยทักษะ กระบวนการต่าง ๆ อาทิ ทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิดและกระบวนการต่าง ๆ ทักษะการจัดการ และ ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานเป็นทีม เป็นต้น นอกจากนั้นการเรียนรู้อันที่ดีจะต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมี ระบบ การทำกิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง มีความรู้ความเข้าใจ ลึกซึ้งและอยู่คงทน จึงจะสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการแก้ไข สถานการณ์ที่หลากหลายได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เทพนา เครือคา (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถตามทฤษฎี เซาว์ ปัญญาของ สเติร์นเบอร์ก กับความสามารถในการคิดวิจารณ์ และความสามารถในการ แก้ปัญหาทาง คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ใน โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัด อุบลราชธานีจำนวน 388 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบจำนวน 11 ฉบับ คือ แบบทดสอบการวิเคราะห์ทางภาษาแบบทดสอบ การวิเคราะห์ทางปริมาณ แบบทดสอบการวิเคราะห์ ทางรูปภาพ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทาง ภาษา แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ทางปริมาณ แบบทดสอบ

ความคิดสร้างสรรค์ทางรูปภาพ แบบทดสอบแนวปฏิบัติทางภาษา แบบทดสอบแนวปฏิบัติทางปริมาณ แบบทดสอบแนวปฏิบัติทาง รูปภาพ แบบทดสอบความสามารถในการคิดวิจารณ์ และแบบทดสอบความสามารถในการ แก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สหสัมพันธ์อย่างง่าย(Simple Correlation) และสหสัมพันธ์คาโนนิคอล (Canonical Correlation) พบว่า ตัวแปรอิสระที่มี ความสัมพันธ์กับความสามารถในการคิดวิจารณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ได้แก่การวิเคราะห์ทางภาษา การวิเคราะห์ทางปริมาณ การวิเคราะห์ทางรูปภาพ ความคิดสร้างสรรค์ ทางภาษา ความคิดสร้างสรรค์ทางปริมาณ ความคิดสร้างสรรค์ทางรูปภาพ แนวปฏิบัติ ทางภาษา แนวปฏิบัติทางปริมาณและแนวปฏิบัติทางรูปภาพและตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับ ความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่การ วิเคราะห์ทางปริมาณ การวิเคราะห์ทางรูปภาพ ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา แนวปฏิบัติทางปริมาณ และแนวปฏิบัติทางรูปภาพ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอลมี 2 ชุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์คาโนนิคอล เท่ากับ 0.597 ชุดที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอลเท่ากับ 0.206 โดยสรุปความสามารถทางสมองตามทฤษฎีเชาว์ปัญญาของ สเติร์นเบิร์ก มีความสัมพันธ์กับ ความสามารถในการคิดวิจารณ์ และความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์

อุทุมพร เครือคนโท (2540 : 69 – 70) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครราชสีมา พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ สมรรถภาพด้าน 8 ตัวเลข ด้านเหตุผล การมีหนังสือและอุปกรณ์การเรียน เวลาที่นักเรียนใช้ทำการบ้าน คุณภาพของการ สอน สมรรถภาพด้านมิติสัมพันธ์และอาชีพของผู้ปกครอง คือ ค้าขาย

นิพนธ์ สีนพูน (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน ความรู้พื้นฐาน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์และ พฤติกรรมการสอนคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดมุกดาหาร

พบว่า ความถนัดทางการเรียน ความรู้พื้นฐานแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ และพฤติกรรมการสอน คณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์

บทที่3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาโลจิสติกอุตสาหกรรม ของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 แผนการจัดการโลจิสติกส์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตาม ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 ที่เรียนวิชาโลจิสติกส์และซัพพลายเชน จำนวน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนเป็นเครื่องมือในการเก็บ รวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการจัดทำแบบสอบถามพฤติกรรมของนักศึกษาโดยครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรม
2. ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามจำนวน 5 ฉบับ กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่เรียนรายวิชาโลจิสติกส์และซัพพลายเชน
3. ผู้วิจัยนำแบบสังเกตไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสังเกตพฤติกรรม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการ วิจัย โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าร้อยละ (Percentage) การนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตาราง ควบคู่กับการบรรยาย

และสรุปผลการวิจัย โดยการกำหนดให้คะแนนคำตอบของแบบถามพฤติกรรม การเรียน ดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 102 – 103) ดังนี้

ระดับพฤติกรรมมากที่สุด	กำหนดให้	5	คะแนน
ระดับพฤติกรรมมาก	กำหนดให้	4	คะแนน
ระดับพฤติกรรมปานกลาง	กำหนดให้	3	คะแนน
ระดับพฤติกรรมน้อย	กำหนดให้	2	คะแนน
ระดับพฤติกรรมน้อยที่สุด	กำหนดให้	1	คะแนน

ค่าเฉลี่ยของคำตอบแบบสอบถาม โดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรี
สะอาด. 2545 : 103) กำหนดให้

ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมมากที่สุด	กำหนดให้	4.51-5.00	คะแนน
ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมระดับมาก	กำหนดให้	3.51-4.50	คะแนน
ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมระดับปานกลาง	กำหนดให้	2.51-3.50	คะแนน
ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมระดับน้อย	กำหนดให้	1.51-2.50	คะแนน
ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมระดับน้อยที่สุด	กำหนดให้	1.00-1.50	คะแนน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ย (Mean)
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. ค่าร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาโลจิสติกอุตสาหกรรม เรียนรู้เพิ่มเติม ในการเรียนรายวิชาการจัดการสินค้าระหว่างประเทศ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

พฤติกรรมการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	ระดับ พฤติกรรม
1. การวางแผนการเรียน	4.19	0.51	83.80	มาก
2. การเข้าเรียนสม่ำเสมอและตั้งใจเรียน	4.33	0.58	86.60	มาก
3. สอบถามปัญหาเนื้อหาที่เรียนหรืองานที่ได้รับมอบหมายที่ไม่เข้าใจ	4.14	0.36	82.80	มาก
4. การทบทวนบทเรียน	3.90	0.54	78.00	มาก
5. ทำการบ้าน หรือ งานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง	4.29	0.56	85.80	มาก
6. ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือ เล่ม อินเทอร์เน็ต	4.05	0.38	81.00	มาก
รวม	4.15	0.48	83.00	มาก

จากตาราง 1 พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) โดยเรียงลำดับจากค่ามากไปหาค่าน้อย 3 ลำดับแรก คือ มีพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ และตั้งใจเรียน ($\bar{X} = 4.33$) ทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.29$) และ การวางแผนการเรียน ($\bar{X} = 4.19$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาโลจิสติกอุตสาหกรรม มีประเด็น สำคัญในการนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชาการศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาโลจิสติกอุตสาหกรรม ของ นักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

สรุปผลวิจัย

การวิจัย เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรายวิชาการศึกษาพฤติกรรมการเรียนวิชาโลจิสติกอุตสาหกรรม ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขางานการจัดการคลังสินค้าสามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้ ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนโดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก คือ มี พฤติกรรมการ เข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอและตั้งใจเรียน ทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง และการวางแผนการเรียน

อภิปรายผลวิจัย

นักศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวพฤติกรรมการเรียนโดยรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก ได้แก่ การวางแผน การเรียน การเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ สอบถามปัญหา เนื้อหาที่เรียนหรืองานที่ได้รับ มอบหมายที่ไม่เข้าใจ การทำ การบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง การทบทวนบทเรียน และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือเล่มอื่น หรืออินเทอร์เน็ต ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนให้ ประสบผลสำเร็จผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีครูผู้สอน จะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้มีการวางแผนการเรียน การเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ การสอบถามปัญหา การทบทวน บทเรียน และการ ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเองอย่างเสมอ

บรรณานุกรม

กฤษณา ศักดิ์ศรี. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : บารุงสาส์น, 2530

จินดา สุขมาก. เอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชาการศึกษา 2143205 หลักการสอน. กรุงเทพฯ:

คณะวิทยาศาสตร์วิทยาลัยครูสุนันทา, 2536.

ฉันทนา กล่อมจิต, กอบพร อินทรตั้ง และวิลาวัลย์จตุรธารง. การสร้างแบบสำรวจลักษณะนิสัยการ เรียน
นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น. งานวิจัยคณะศึกษาศาสตร์ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2543.

ชุตา จิตพิทักษ์. หลักและการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2540.

เทพา เครือคา. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสมองตามทฤษฎีเชาว์ปัญญาของสเติร์นเบอร์ก กับ
ความสามารถในการวิจารณ์ญาณ และความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 : การวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล. วิทยานิพนธ์กศ. ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม, 2547.

นพพร พานิชสุข. คู่มือครุคณิตศาสตร์มัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคา แหง, 2522.

นิพันธ์สินพูน. ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน ความรู้พื้นฐานเดิม แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อ
วิชาคณิตศาสตร์พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์และพฤติกรรม การสอนคณิต สาสตรกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน จังหวัดมุกดาหาร. วิทยานิพนธ์กศ.ม.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2545. บรรพต สุวรรณเสรี. วิถีวิจัยทางสถิติส ำหรับการวิจัย
เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ สุวีริยาสาส์น , 2541.

สงัด อุทรานันท์. การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระเบียบ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
, 2532.

สมพร สุทัศน์ย์. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2531. สมโภชน์เอี่ยม
สุภาจิต. การจัดกิจกรรมการสอนของครูในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่านาง แนววิทยายน อ าเภ
อวางน้อย จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศษ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2534.

โสภา ชูพิกุลชัย. จิตวิทยาการศึกษา. พิษณุโลก : วิทยาลัยวิชาการการศึกษา พิษณุโลก, 2521 : 82

อุทุมพร เครือบคนโท. องค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์, กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม, 2540

ผนวก

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล

นางสาวอัปสรณ์ แซ่เฮอ

วัน เดือน ปีเกิด

04 ตุลาคม 2541

สถานที่เกิด

อำเภอ เขาค้อ จังหวัด เพชรบูรณ์

ตำแหน่ง – หน้าที่

ครูอัตราจ้าง

สถานที่ทำงาน

ครูประจำแผนกวิชาโลจิสติกส์ และ ซัพพลายเชน

ประวัติการศึกษา

วิทยาลัยเทคนิคบ้านค่าย

พ.ศ.2560

จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียน แคมป์สนวิทยาคม

พ.ศ.2564

จบการศึก ปริญญาตรี จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม